

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **L.V.Ch.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, nám. Hrdinů 1634/4, poštovní schránka 155/SO, Praha 4, žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.3.2010, č.j. CPR-12702-1/ČJ-2009-9CPR-C216,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného, resp. rozhodnutí původního žalovaného Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie č.j. CPR-12702-1/ČJ-2009-9CPR-C216, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Mělník (dále jen orgán prvního stupně) ze dne 17.7.2009, č.j. CPPH-8524-8/ČJ-2008-62, kterým byla zrušena platnost jeho povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, a to z důvodů uvedených v ust. § 37 odst. 2 písm.b), ust. § 56 odst.1 písm.h) a § 9 odst. 1 písm.g) v návaznosti na ust. § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999Sb., o pobytu cizinců na území české republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

S účinností k 1.1.2011 přešla pravomoc (§ 69 s.r.s.) rozhodovat ve věci pobytu cizinců na Ministerstvo vnitra - Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Soud proto na straně žalované jednal s tímto nástupcem ze zákona (zákon č. 427/2010 Sb.).

Žalobce v podané žalobě namítá, že správní orgány rozhodly nezákonně, neboť nerespektovaly zejména zásadu řádného zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti a zásadu, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu.

Platnost povolení k dlouhodobému pobytu orgán I. stupně zrušil s odvoláním na uvedená ustanovení v jeho rozhodnutí a současně stanovil lhůtu k vycestování do 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Platnost povolení k pobytu pak byla zrušena z důvodu, že jsem byl 24.3.2008 ztotožněn jako osoba zařazená německými orgány do Schengenského informačního systému, tedy osoba, které má být zamítnut vstup do Schengenského prostoru. Orgán prvního stupně takto rozhodl již dříve, ovšem toto jeho rozhodnutí bylo žalovaným zrušeno pro nedostatečně zjištěný skutkový stav a neumožnění procesních práv účastníka. V novém řízení nebyl zjištěn skutkový stav řádně, zejména nebyly zohledněny rodinné vazby žalobce a ani se s touto skutečností žalovaný nevypořádal.

Ve smyslu ust. § 37 odst. 2 písm.b) zákona o pobytu cizinců nebyl zohledněn fakt, že žalobce má na území SRN nezletilou dceru a manželku – probíhá vleklé rozvodové řízení, včetně svěřeni dítěte do péče, do budoucna chce o dceru pečovat, proto povolení k pobytu potřebuje.

Ve své původní zemi postrádá zázemí, neboť rodina a příbuzní jsou v SRN, žalobce podniká na území ČR. Před orgánem prvního stupně uváděl pouze dceru, aby rodině neuškodil. Byly tak ignorovány rodinné vazby, když správní orgán I. stupně dokonce uvádí, že žalobce uvedl, že „je svobodný a v české republice nemá nikoho z rodiny, má pouze v Německu dceru“, nebyl tak zjištěn řádný skutkový stav.

Žalobce má za to, že důsledky rozhodnutí nejsou přiměřené důvodům zrušení platnosti víza. Nepopírá, že se dopustil na území SRN několika protiprávních jednání, v řízení o vyhoštění však nebylo pravomocně rozhodnuto, toto doložil oznámením německé strany ze dne 24.7.2009; zrušení pobytu v ČR dříve, než bude ukončeno řízení v SRN je nepřiměřené.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, doručeném Městskému soudu v Praze dne 14.10.2010, námitkám žalobce oponoval tím, že žalobce do protokolu ze dne 24.3.2008 sdělil, že je svobodný a v ČR nemá nikoho dalšího z rodiny, pouze dceru v Německu. Žalobce má skutečně rodinné vazby v Německu, nikoli v ČR.

V daném případě je důvod pro zrušení platnosti povolení k pobytu dle ustanovení uvedených v rozhodnutí I. stupně, což je prokázáno rozhodnutím o vyhoštění z Německa se zákazem vstupu na jeho území, platným pro celý Schengen.

Žalovaný poukazuje na to, že žalobce měl na území ČR povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání s poslední platností do 29.6.2009. Prostřednictvím provozovaného Schengenského informačního systému („SIS“) bylo zjištěno, že žalobce je evidován jako osoba, jíž má být odepřen vstup na území smluvních států dle čl. 96 Schengenské prováděcí úmluvy. Proto bylo zahájeno konzultační řízení podle čl. 25 odst. 1 uvedené úmluvy se smluvní stranou a prostřednictvím národní centrály SIRENE bylo zjištěno, že záznam k osobě žalobce byl vložen do SIRENE Německa dne 24.11.2003 pro zneužití občanskoprávního statutu a porušení cizineckého zákona a následného vyhoštění z Německa, se zákazem vstupu na území Německa neomezeně, platným pro celé území Schengenského prostoru.

Po zrušení prvního vydaného rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu byly vyžádány od německé strany podrobné informace o důvodech, které vedly k zařazení žalobce do SIS a bylo

zjištěno, že žalobce má několik kriminálních záznamů (svěření vozidla jiné osobě bez řidičského oprávnění, porušení omezení pohybu a řízení bez řidičského oprávnění, opakované porušení omezení pohybu a krádež, neoprávněné provozování ziskové činnosti ve spojitosti s řízením bez řidičského oprávnění, přechovávání zboží bez zaplaceného cla, smíšený trest a konfiskace dokumentů). Dále bylo zjištěno, že žalobce žije odděleně od jeho německé manželky od 21.2.2002, se kterou byl v rozvodovém řízení.

Orgán I. stupně proto následně znovu rozhodl o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu, žalobce pak v odvolání, resp. jeho odůvodnění toliko uvedl, že se správní orgán nezabýval dopady do jeho rodinného života, když se s manželkou rozvádí a má zájem na tom, pečovat o svou dceru po skončení rozvodového řízení.

Odvolací orgán neshledal důvod ke zrušení rozhodnutí, když vycházel z ustanovení zákona o pobytu cizinců, která na věc dopadají /§ 46 odst. 1, § 37 odst. 2 písm.b), § 56 odst. 1 písm.h) a § 9 odst. 1 písm. g)/ a z čl. 25 odst. 2 Schengenské úmluvy, podle něhož, vyjde –li najevo, že cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jednou ze smluvních stran, je veden v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, konzultuje smluvní strana, která záznam pořídila, smluvní stranu, která vydala povolení k pobytu, s cílem zjistit, zda existují dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu. K námitce v odvolání, že nezohlednil rodinné vazby, proto žalovaný poukázal na skutečnosti tvrzené samotným účastníkem v protokolu ze dne 24.3.2008, v ostatním pak odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze předně ohledně procesního postupu v řízení předznamenává, že žaloba byla podána osobně žalobcem a nebyla k ní připojena, ani následně do spisu v průběhu soudního řízení založena, žádná plná moc pro jakéhokoli zástupce žalobce, žalobce se na soud obracel sám a s ním bylo přímo korespondováno na adrese, kterou soudu uvedl. Žalobce (viz např. čl. 36) také sám požadoval jednání s tím, že se jednání osobně účastní (na výzvu, zda požaduje tlumočnicka nereagoval). Až těsně před jednáním, nařízeným na 9.10.2012 v 11.00hod., konkrétně v 10.50 hod. osoba, která se představila jako zástupce žalobce jménem P., požádala o odročení jednání z důvodu nemoci (čl. 46, protokol čl. 48). Soud žádosti vyhověl, ač plná moc zástupce doložena nebyla (a toliko vyplynulo, že žalobce zástupce tohoto jména měl jen v řízení správním, plná moc na čl. 17 správního spisu z 23.6.2009) a jednání odročil na 1.11.2012. Protože pak písemná omluva z jednání byla dne 9.10.2012 odpoledne osobně doručena soudu osobou P.K.C., označující se za zmocněného zástupce, soud účastníky vyrozuměl o odročení jednání a označeného zástupce vyzval k předložení plné moci k zastupování žalobce. Na to bylo pak označeným zástupcem sděleno dne 22.10.2012 (čl.53), že plná moc byla tímto zástupcem žalobci vypovězena, aniž by byla kdy soudu doložena, že žalobce odcestoval zpět do Vietnamu a že nový zástupce není znám. Žalobce žádné skutečnosti rozhodné pro postup soudu nesdělil. Soud proto ve věci rozhodl.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.r.s.) a věc posoudil takto:

Správní orgány obou stupňů v daném případě aplikovaly ustanovení § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, §§ 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů.

Podle § 37 odst. 2 písm.b) téhož zákona policie dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti policie přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Podle odst. 3 policie v rozhodnutí, kterým zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat. Důvodem pro neudělení víza podle § 56 odst. 1 písm.h) téhož zákona je i zjištění skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. a), b), g), h), i) nebo j). Podle § 9 odst. 1 písm.g) zákona o pobytu cizinců policie odepře cizinci vstup na území, jestliže je zařazen do informačního systému vytvořeného státy, které jsou vázány mezinárodními smlouvami o odstraňování kontrol na společných hranicích (dále jen "smluvní stát"), za účelem získání přehledu o cizincích, jimž nelze umožnit vstup na území smluvních států (dále jen "informační systém smluvních států").

Žalobce v podané žalobě namítá nedostatečné zjištění stavu věci, zejména namítá, že správní orgány obou stupňů ani v případě, kdy ve věci rozhodovaly podruhé, nezohlednily řádným způsobem jeho rodinné vazby, a to zejména, že má na území SRN nezl. dceru a manželku, s níž je dlouhodobě v rozvodovém řízení. Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání na území ČR potřebuje proto, neboť do budoucna chce o dceru pečovat, navíc všechny jeho příbuzní žijí v NSR, kde ani nebylo skončeno řízení o jeho vyhoštění, a proto považuje rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR, resp. jeho důsledky za nepřiměřené.

Soud uvedené námitky důvodnými neshledal.

Z podkladů ve správním spise ke skutečnostem předcházejícím oznámení o zahájení správního řízení ze dne 1.4.2008 ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR z důvodů uvedených v ust. § 46 odst. 1, § 37 odst. 2 písm.b) v návaznosti na ust. § 56 odst. 1 písm.h) a § 9 odst. 1 písm.g) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že žalobce před vstupem na území ČR pobýval v Německu, kde mu byl uložen zákaz vstupu na území Německa neomezeně, žalobce měl vycestovat z Německa do 30.10.2003, s manželkou žil odděleně od 21.2.2002. Záznam do evidenčního systému SIRENE Německa byl vložen 24.11.2003. V té době Česká republika nebyla ještě součástí Evropské unie ani schengenského systému.

Žalobci na základě jeho žádosti ze dne 2.5.2006 bylo orgány České republiky dne 2.8.2006 uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání (viz vyhodnocení pod č.j. CPP-2854-1/PL-VI-C-2006). V této žádosti ohledně rodinných příslušníků žalobce uvedl, že manželku ani děti nemá. Následně na základě žádosti žalobce ze dne 15.5. 2007 byl žalobci povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání od 30.6.2007 do 29.6.2009, když v systému CIS, opět jako v předchozím případě, nebyly zjištěny překážky povolení pobytu. I v této žádosti žalobce uvedl, že manželku ani děti nemá.

Dne 24.3.2008 byla předána orgánu I. stupně informace, že žalobce byl ztotožněn jako osoba, které má být zamítnut vstup do schengenského prostoru.

Téhož dne podal žalobce do protokolu vysvětlení, v němž uvedl, že je svobodný a v České republice nemá nikoho dalšího, pouze má dceru v Německu, které je cca 8 měsíců, zbytek rodiny má ve Vietnamu, v ČR je asi od 2.8.2006 a obchoduje.

Po konzultaci s německou stranou v rámci zahájeného řízení bylo Národní centrálou SIRENE dne 13.5.2008 sděleno, že Národní centrála SIRENE Německo sdělila, že žalobce vstoupil na území SRN 14.2.1994, jeho žádosti o azyl byly zamítnuty (12.2.2002 a 24.11.2003) a 24.11.2003 byl cizineckou policií vložen do systému SIS, dne 30.10.2003 vycestoval ze SRN a zákaz vstupu na území SRN platí neomezeně. Inspektorát cizinecké policie v Mělníku dne 19.5.2008 vydal na základě toho rozhodnutí o zrušení platnosti dlouhodobého pobytu, které bylo k odvolání žalobce žalovaným zrušeno.

V rámci navazujícího postupu byla vyžádána podrobná informace ohledně důvodů vyhoštění z Německa, zjištěné informace byly předány centrálou SIRENE ČR 25.2.2009 a vyplynulo z nich, že žalobce má řadu kriminálních záznamů z období jeho pobytu v SRN z let 1995 až 2001 za něž byl opakovaně postižen pokutou /svěření vozidla jiné osobě bez řidičského oprávnění, porušení omezení pohybu a řízení bez řidičského oprávnění, opakované porušení omezení pohybu a krádež, neoprávněné provozování ziskové činnosti ve spojitosti s řízením bez řidičského oprávnění, přechovávání zboží bez zaplaceného cla, smíšený trest a konfiskace dokumentů/. Z uvedeného sdělení rovněž vyplývalo již shora uvedené, že žalobci byla žádost o pobyt v Německu zamítnuta a že žije odděleně od jeho německé manželky od 21.2.2002, se kterou bylo vedeno rozvodové řízení u soudu v Oschatz. Ve spise je dále žalobcem založené oznámení změny z 11.2.2009 s připojeným překladem oddacího listu vystaveného Zastupitelským úřadem Vietnamu v ČR dne 21.11.2008, v němž je jméno manželky žalobce N.T.H., s bydlištěm u obou manželů ve Vietnamu.

Žalobce po seznámení s podklady požádal 27.4.2009 o přerušení řízení s tím, že má na území EU silné rodinné vazby manželku a dítě, což následně doloží. Žádosti bylo téhož dne vyhověno a usnesením následně vydaným dne 8.6.2009 doplněno s tím, že do 15.7.2009 má žalobce činit návrhy a doplňovat důkazy (žalobce 8.6.2009 žádal o prodloužení lhůty do 30.6.2009), ve stanovené lhůtě do 15.7.2009 nebyly podklady a návrhy žalobcem doplněny ani navrženy důkazy, toliko předána plná moc pro nového zástupce 29.6.2009.

V mezidobí žalobce toliko dne 13.5.2009 podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, v níž uvedl manželku N.T.H. a dítě: N.T., nar. X v Ch., oba bytem ve W. v NSR. K žádosti nebyl doložen rodný list dítěte ani jiné doklady osvědčující tato tvrzení žalobce. Řízení o této žádosti bylo přerušeno do vyřešení předběžné otázky, tj. do rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Na základě uvedeného stavu věci soud nemohl přisvědčit námitce žalobce, že nebyl správnými orgány řádně zjištěn stav věci a nebyly zohledněny jeho rodinné vazby. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 17.7.2009, které žalovaný potvrdil, a rozhodnutí tak tvoří jeden celek, orgán I. stupně poukázal na to, že žalobce nevyužil svého práva ve stanovené lhůtě podklady pro rozhodnutí doplnit ani navrhnout důkazy. V odůvodnění rozhodnutí na str. 5 dále uvedl, že zkoumal i důsledky tohoto rozhodnutí, zejména k dopadům do soukromého a rodinného života, poukázal na to, že žalobce v protokolu ze dne 24.3.2008 uvedl, že je svobodný a v ČR nemá nikoho dalšího z rodiny, pouze má dceru v Německu, dále na to, že žalobce 11.2.2009 oznámil uzavření sňatku, k němuž došlo 21.11.2008 na

Zastupitelském úřadu Vietnamu v Praze s paní N.T.H. a že prověrkou v evidencích cizinecké policie bylo zjištěno, že manželka žalobce nemá na území ČR povolen žádný pobyt ani není zahájeno žádné řízení o udělení takového pobytu. Uzavřel proto, že zrušení platnosti dlouhodobého pobytu žalobci není nepřiměřené, nejedná se o zákaz pobytu na území ČR a neshledal zásah nepřiměřeným ani ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod ohledně zásahu do soukromého a rodinného života. K tvrzení žalobce, že má v Německu dceru pak poukázal na to, že tuto skutečnost žalobce žádným způsobem nedoložil a její existenci se nepodařilo věrohodně ověřit ani cizinecké policii, touto skutečností z hlediska přiměřenosti by se pak musely předně zabývat orgány Německa ve vztahu k neomezenému zakazu pobytu žalobce na území Německa, resp. k rozhodnutí o vyhoštění z Německa.

V odvolání proti tomuto rozhodnutí stejně jako v žalobě se žalobce dovolával toho, že na území Německa má manželku a dceru, tvrdil, že s manželkou je ve vleklém rozvodovém řízení, tudíž pro uplatnění jeho práv k dceři/svěření do jeho péče/ je podle něho nezbytné povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR. Poukázal pak toliko na připojený dopis z Německa z 24.7.2009, jímž je informován o tom, že správní řízení o vyhoštění z Německa probíhá a nebylo ještě pravomocně rozhodnuto. Soud neshledal v daném případě, že by správní orgány ignorovaly tvrzení žalobce o jeho rodinných vazbách. Nelze přehlédnout, že samotná tvrzení žalobce o těchto vazbách nebyla jednoznačná a úplná a navíc, ač byl žalobce vyzván, nebyla věrohodným způsobem řádně doložena. Podle údajů německých orgánů žalobce již před opuštěním Německa v roce 2003 žil odděleně od německé manželky od 21.2.2002. Žalobce v žádostech o povolení pobytu na území ČR v letech 2006 a 2007 uvedl, že manželku ani děti nemá. Rovněž do protokolu o podání vysvětlení dne 24.3.2008 uvedl, že je svobodný, v České republice nikoho z rodiny nemá a pouze má dceru v Německu, které je cca 8 měsíců. V doplnění odvolání z 20.6.2008 proti prvnímu vydanému rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu se žalobce toliko obecně dovolával dopadu do soukromého a rodinného života. Až dne 11.2.2009 oznámil změnu stavu s odkazem na oddací list z 21.11.2008, v němž je uvedena jako jeho manželka p. N.T.H., tuto manželku pak teprve uvádí v žádosti o prodloužení doby pobytu z 13.5.2009 a to spolu s dítětem N.T., narozeným X v Ch. v Německu. Ač bylo řízení ve věci zrušení povolení k dlouhodobému pobytu k žádosti žalobce již 27.4.2009 přerušeno a následně mu stanovena lhůta k doplnění návrhu na provedení důkazů do 15.7.2009, žalobce nedoložil příbuzenský vztah k uvedenému dítěti, resp. dceři, a to ani v rámci odvolacího řízení /či tohoto řízení soudního/, v odvolání ze dne 14.9.2009 se dovolával opět jen toho, že má na území Německa manželku a dceru, s tím, že však s manželkou se rozvádí a jde o vleklé rozvodové řízení, v němž bude řešena i péče o dítě. Z tvrzení žalobce tak vyplývá toliko, že se dovolává vztahu k dítěti, které, pakliže je matkou dítěte paní N.T.H., se narodilo před uzavřením sňatku této matky s žalobcem, narodilo se v Německu, žalobce nijak nedoložil, že je otcem tohoto dítěte. Ani toto dítě, ani manželka žalobce nemají povolený pobyt v České republice. Podle žalobce tzv. vleklé rozvodové řízení probíhá již ani ne rok po uzavření uvedeného sňatku. Jiné rodinné vazby v České republice žalobce neuváděl, v protokolu z 24.3.2008 tvrdil, že nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, že zbytek rodiny je ve Vietnamu (totéž plyne ohledně jeho otce, matky a sourozenců z žádosti podané 13.5.2009) popř. v Německu. Vzhledem k uvedenému soud neshledal pochybení v závěru správních orgánů, že zrušení povolení k dlouhodobému pobytu nepřináší pro žalobce nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života, když žalobce ani nedoložil tvrzený otcovský vztah k dítěti narozenému a žijícímu v Německu, a kdy rovněž bylo poukázáno na to, že samotné rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR nepředstavuje zákaz pobytu na území ČR.

Pro úplnost soud nad rámec k tvrzené nepřiměřenosti zásahu do rodinného života dodává, že v žádosti následně podané o schengenské vízum ze dne 28.4.2010 žalobce uvádí, že dítě se jmenuje N.T.N.T. a narozeno je X. V žalobě akcentovaný zásah do práv žalobce ve smyslu znemožnění usilování o svěření dítěte do jeho péče se tak jeví soudu i nepřilíš věrohodným, pakliže základní údaje, jako je jméno a datum narození dítěte si žalobce plete.

Žalobce v žalobě namítl obecně rovněž, že důsledky rozhodnutí nejsou přiměřené důvodům pro zrušení platnosti víza. Připouští, že se na území Německa dopustil několika protiprávních jednání, jak jsou shora vyčtena, nicméně poukázal na to, že o správním vyhoštění z Německa nebylo ještě pravomocně rozhodnuto. Z podkladů pro rozhodnutí a i odůvodnění rozhodnutí I. stupně plyne, že žalobci poté, co se dopouštěl při svém pobytu na území Německa opakovaně a dlouhodobě protiprávních jednání, byl zakázán vstup na území smluvních států a to neomezeně, a proto byl zanesen do informačního systému smluvních států. Česká republika, která se následně stala smluvní stranou v tomto systému, pak rovněž inkorporovala do svých předpisů upravujících pobyt cizinců na jejím území postupy, které jí umožňují rozhodnout o zrušení povolení pobytu cizinci v případech zjištění, že tento cizinec porušil právní předpisy v době pobytu ve smluvních státech, může zakázat takovému cizinci /vedenému v informačním systému/ vstup na území, popř. zrušit dříve vydané povolení k pobytu. Dle výčtu závadných jednání žalobce a toho, že k nim docházelo opakovaně po celou dobu v době jeho pobytu na území Německa (1994-2001), a s ohledem na to vyslovený zákaz vstupu na území neomezeně, nelze mít za to, že by šlo o jednání tak bagatelní či jednorázová a vymykající se jinak bezkonfliktnímu způsobu života žalobce (byť za ně byly ukládány jen peněžité sankce), že by zrušení povolení dlouhodobého pobytu na území ČR, tj. vyššího institutu pobytového povolení, a to vydaného za účelem podnikání, jevílo nepřiměřeným. Soud proto neshledal důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí uvedenou výhradu žalobce. Nelze přehlédnout, že dlouhodobý pobyt měl žalobce povolen za účelem podnikání (obchod), a že k porušení právních předpisů na území Německa v některých z uvedených případů došlo rovněž v souvislosti s obdobnými aktivitami žalobce (přechovávání zboží, za které nebylo zapláceno daň/clo, neoprávněné provozování ziskové činnosti).

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, jenž v řízení nebyl úspěšný, nemá na náhradu nákladů řízení právo. To by náleželo úspěšnému žalovanému, soud však z obsahu spisu nezjistil, že by mu náklady řízení nad rámec běžných výdajů vznikly, ostatně žalovaný žádné své náklady ani neuplatňoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. listopadu 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu